

Alig több mint egy év alatt három lelkes tagját veszté el egy jeles ház. Dessewffy Aurélt Sztáray Albert, ezt pedig a Dessewffy-ház főnöke, ama lelkes ősz, kibén a genius honolt és a tiszta honszeretet, cserneki és tarkeői gróf DESSEWFFY JÓSEF követé. A lelkes öregnek ajkairól még néhány nap előtt derülten ömlelgének a classicus mondatok, a halál jött s elmetszé a drága életfonalat. A derék özvegynek és a lelkes leánymagzatnak Virginia grófnének azon vigasztalás sem adatott, ajkaikhoz emelhetni a drága kezét, melly föltűnt oly soká és oly szeretve örködék. Emil és Marcel fítestvérek lankadatlan hűséggel virasztának a halál' tanyója körül, mellynek örök árnya édesatyjok' szemeire bocsátkozék. Mint hazafit, mint embert, mint atyát, mint férjet és mint költőt fogják őt siratni a hon, az ismerők, a gyermekek, az özvegy és az irodalom. A nemes gróf Bécsbe ment vala, hogy megköszönje koronás urának azon atyai részvétét, mellyet halhatlan emlékü Aurél fiának halálakor tanúsíta. Ezen édesatyai és hű alattvalói pietás' gyakorlata közt érte őt el az enyészet' karja. A már hosszash betegeskedéstől elgyengült hetvenhárom éves da-

la hazatérő útjában szakadott ágyba, hogy abból többé föl ne keljen soha! Egykori irodalmi harczellene, később idők óta pedig, miként írói pályája előtt is lelki barátja Széchenyi István hű részvétellel osztva betegsége alatt a bús magzatok fájdalmaiban, idejének nagy részét e drága beteg körül töltötte, gyakori mosolyok és még életmeleg kézszerítésekben nyerve baráti hű csatlakozásának jutalmát. Emil és Marezol grófok édesanyjokhoz sietének, őt és szeretett nővérüket e csapásra elkészítendők. A néhai gróf földi részei — ősi családi sírboltba helyeztetendők — másnap követték őket. A nemes gróf f. tavaszho' 1. és 2-dika közti éjen adta föl szép lelkét, mellynek agyaghüvelye hadd nyugodjék csendesen és békével. Áldott legyen DESSEWFFY JÓSEF' emléke!!!

PAULA.

Beszély

BÉRCZY KÁROLYTUL.

I.

— Lucia! egyedül vagy?

— Ah Robert! te vagy?

— Egyedül vagy Lucy?

— Igen.

— S anyád?

— A délelti tiszteleten imádkozik.

Az ifjú levevé kezét a kilincsről s szétvetve a köpenyt, melly a forró évszak' daczára testét fűdte, a padlóra egy kötélcsonmót dobott. Aztán székét ragadva, a leánynyal szemközt foglalta helyét.

— Lucy! utólszor jövék, határozz. — Hallgatsz gyöngye nő? Te számolsz, habozol, fontolsz, s mondod, hogy kebledben szerelem ég?

— Ah Robert, kedves Robert! ne kényszeríts elhagyni anyámat! Szeretlek, jobban semmint az szavakkal mondható, .. de..

— A valódi szerelem nem ismer akadályt, folyam az, melly a kiálló szikla' csúcsán megtörve, zuhataggá tornyosul, hogy később virágos partok között folytassa pályáját. Én éretted mindent merék, megvetém a nagyvilág' csillámzóját, hova állásom ezer csábkarral hívott, s fülcsereittem azt szemednek egy pillanatáért, ajkadnak egy mosolyáért, s te egy kis áldozattól rettegysz?